

Pécsi Ítéltábla

Mf.I.30.029/2023/6.szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Név Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Név ügyvéd, cím2)

Az alperes:

Bányavagyon-hasznosító Nonprofit Közhasznú Kft. (1126 Budapest, Tartsay Vilmos utca 3.)

Az alperes képviselője:

Név1 ügyvéd (cím3)

Fellebbezést benyújtó fél:

felperes 17. sorszám alatt

Csatlakozó fellebbezés:

alperes Mf.I.30.029/2023/3. szám alatt

A per tárgya:

nem vagyoni kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság:

Pécsi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

2.M.70.121/2022/16/I. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült költségét mindkét fél maga viseli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által közzétett 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számla javára – az esedékesség napjáig 92.000 (kilencvenkettőezer) forint le nem rótt eljárási illetéket. A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az 1946-ban született felperes 1964. és 1984. évek között föld alatti munkakörökben végzett munkát az alperes jogelődjénél, a Vállalatnál; ezt követően külszínen dolgozott. Munkavégzésével összefüggésben szilikózis foglalkozási megbetegedés alakult ki nála, amely 2009. évben q2/2 stádiumú volt, ebből adódó egészségkárosodásának mértéke 29%-ot tett ki 2012. évben.
- [2] A felperes háziorvosa által bejelentett meniscus sérülés diagnózist 2010. szeptember 10-én a Munkavédelmi Felügyelőség a csontok, ízületek, ínak túlzott, illetve egyoldalú igénybevétele által okozott betegség diagnózisra módosította. Az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Főfelügyelőség Munkavédelmi Felügyelősége 2010. november 5-én a felperes csontok, ízületek, ínak túlzott, illetve egyoldalú igénybevétele által okozott betegségét foglalkozási betegségként elfogadta. Az alperes jogelődje, a Zrt. ennek alapján a 2010. november 5. napján kelt határozatában megállapította a csontok, ízületek, ínak túlzott, egyoldalú igénybevétele által okozott foglalkozási megbetegedés tényét. 2010. november 19-én pedig felhívta a felperes figyelmét arra, hogy ez utóbbi megbetegedéssel összefüggésben jelentse be kárigényét, és figyelmeztette, hogy a kárigény az esedékességtől számított három év után elévül. A felperes ekkor kárigényt ezzel összefüggésben nem érvényesített.
- [3] 2015 júniusában a felperes a korábbi szilikózis megbetegedésében bekövetkezett állapotrosszabbodása (q2/2 morfológiai stádiumról r2/3-ra változott, és a 29% mértékű egészségkárosodás 40% mértékre rosszabbodott) és a csontok, ízületek, ínak túlzott, egyoldalú igénybevétele betegsége miatt 3.500.000 forint összegű nem vagyoni kárigényt jelentett be az alperesnél. Az alperes peren kívül 200.000 forint nem vagyoni kártérítést megfizetett a felperes részére a szilikózis foglalkozási betegségben bekövetkezett rosszabbodása miatt, de a csontok, ízületek, ínak túlzott, egyoldalú igénybevétele miatti megbetegedése kapcsán a kárigényt elutasította. A felperes ugyanebben az évben keresetet terjesztett elő, amelyet utóbb kizárólag a szilikózis foglalkozási megbetegedésben bekövetkezett állapotrosszabbodásra tartott fenn.
- [4] A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.255/2016/6. számú ítéletében - amelyet a Pécsi Törvényszék 1.Mf.21.263/2016/19. számú 2018. február 8-án jogerőre emelkedett ítéletével helybenhagyott – további 300.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest a szilikózis 11%-os állapotrosszabbodása miatt. A perben kirendelt Név2 igazságügyi orvosszakértő 2016 szeptemberében rögzítette, hogy a csontok, ízületek, izmok, ínak túlterhelésével kapcsolatos foglalkozási megbetegedés által okozott egészségkárosodás százalékos mértéke nem került megállapításra. A Pécsi Törvényszék 1.Mf.21.263/2016/19. számú jogerős ítéletét a felperes 2018. február 18-án vette át, amely tartalmazta azt a tájékoztatást, hogy a meniscus, továbbá a csontok, ízületek, izmok, ínak túlzott igénybevétele által okozott foglalkozási megbetegedésből eredő igényét külön perben érvényesítheti.
- [5] A felperes szilikózis megbetegedésével összefüggő foglalkozási egészségkárosodásának mértéke 2017. évben 49%-ra súlyosbodott.

- [6] 2021. augusztus 19-ére a felperes szilikózis megbetegedése tovább romlott, morfológiai stádiuma r2/2-ről A stádiumra változott, amely 70% egészségkárosodást eredményezett. A szilikózis megbetegedés a sorszerű megbetegedéseken felül önmagában is súlyos korlátozottságot jelent a felperes mindennapi életvitelében, és állapotában rosszabbodás várható. A szilikózis megbetegedés a felperes fizikai terhelhetőségének súlyos beszűkülését eredményezi gyengeséggel, fáradékonyságérzettel, izzadákonysággal, nehéz légzéssel, fulladással, mellkasi szorító érzéssel, köhögéssel együtt. A felperes természetes, sorszerű megbetegedései: magas vérnyomás, ischaemiás szívbetegség, szív táji szorítóérzet, cukorbetegség, gerinccsigolyák általános elfajulásos elváltozása, csigolyák közti porckorong megbetegedése gyöki érintettséggel, alsó és felső végtag nagyízületeinek elfajulásos elváltozása.
- [7] A felperes a jelen pert megelőzően kárigényt jelentett be az alperesnél 4.500.000 forint nem vagyoni kár megfizetése iránt a szilikózis rosszabbodása, a meniscus és a csontok, ízületek, inak túlzott, egyoldalú igénybevétele által okozott betegségei miatt.
- [8] Az alperes 2021. december 6-án kelt határozatában a szilikózis foglalkozási megbetegedésben bekövetkezett állapotrosszabbodás miatti kárigényt elismerte 2.300.000 forintban, és azt 2021. augusztus 19. napjától számított kamataival együtt átutalta a felperesnek, aki azonban nem vette át, hanem visszautalta a pénzt az alperesnek.
- [9] A felperes 2022. július 20-án előterjesztett keresetében 4.500.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2021. augusztus 19. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, továbbá a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetét arra alapította, hogy Név3 2021. augusztus 31. napján kelt magánszakértői véleménye szerint a szilikózis megbetegedése a korábbi perben megállapítottéhoz képest 30%-al rosszabbodott, továbbá a csontok, ízületek, inak túlzott, egyoldalú igénybevétele által okozott megbetegedések 2011. október 1-től fennállóan 19% mértékű egészségkárosodást eredményeztek nála.
- [10] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. Nem vitatta a kereset jogalapját a szilikózis foglalkozási megbetegedésben bekövetkezett állapotrosszabbodás tekintetében, annak összegét azonban eltúlzottnak tartotta. A csontok, ízületek, inak túlterheléséből adódó foglalkozási megbetegedés vonatkozásában a keresetet mind jogalapjában, mind összegében vitatta, elutasítani kérte. Arra hivatkozott, hogy az igény elévült, illetve nem bizonyított sem a százalékos mértéke, sem az alperes jogelődjénél folytatott munkavégzéssel való okozati összefüggése.
- [11] Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta, és 2.300.000 forint nem vagyoni kártérítés, ennek 2021. augusztus 19. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A költségekről úgy rendelkezett, hogy az alperes köteles megfizetni a felperesnek 25.270 forint perköltséget, valamint az állam javára 44.230 forint állam által előlegezett költséget (szakértői díjat), továbbá 137.700 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 1967. évi II. törvény 62. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a végrehajtására kiadott 48/1979. (XII.1.) MT rendelet 83. § (1) bekezdésére és a 19/1975. (VI.14.) MT rendelet II. számú melléklet 22. pontjában foglaltakra, az alperes mint a munkáltató jogutódja teljes mértékben, vétkességére tekintet nélkül felel a felperesnek okozott kárért, és a felperes a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: 1992. évi Mt.) 177. § (2) bekezdése szerint nem vagyoni kár megtérítésére jogosult. Az alperes a felperes szilikózis foglalkozási megbetegedése miatti nem vagyoni kárigény jogalapját nem vitatta, csupán annak összegét kifogásolta. A perben kirendelt Név4 igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján azt állapította meg az elsőfokú

bíróság, hogy 2017-ről 2021. évre r2/2 stádiumról A stádiumra és 49% egészségkárosodás mértékről 70% egészségkárosodás mértékre rosszabbodott a felperes állapota, amely a mindennapi életvitelében súlyos korlátozottságot okoz számára.

- [12] A csontok, ízületek, izmok túlzott terheléséből fakadó foglalkozási megbetegedésről Név4 igazságügyi orvosszakértő - elfogadva Név3 magánszakértő megállapítását – azt véleményezte, hogy 2011. évtől kezdődően 19% mértékű egészségkárosodást okozott a felperesnek. Ezt azonban az elsőfokú bíróság nem fogadta el, mivel a korábbi, 2018. évben lezárult perben a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.255/2016. számú ügyében kirendelt Név2 igazságügyi orvosszakértő hiteles orvosi okiratot nem talált a betegség kialakulásával és az egészségkárosodás mértékével összefüggésben, és ilyen az új szakértőnek sem állhatott a rendelkezésére. Mindezeket túl rögzítette, hogy a csontok, ízületek, inak túlzott, egyoldalú igénybevétele foglalkozási megbetegedésből eredő igény elévült, mert 2018. február 28-án átvette a felperes az ezzel összefüggő igény érvényesítésével kapcsolatos tájékoztatást, de ilyen tárgyú követelést 2021. október 6. napjáig nem érvényesített, így a hároméves elévülési idő eltelt.
- [13] A szilikózis megbetegedés rosszabbodása okán az elsőfokú bíróság a felperes életkörülményeire és a betegség sajátosságaira tekintettel 2.300.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamata megfizetésére kötelezte az alperest.
- [14] E határozattal szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását és a kereset maradéktalan teljesítését kérte. Kérte, továbbá módosítani a tényállást abban a tekintetben, hogy a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.255/2016. számú perében megállapított egészségkárosodása 40% volt, ahhoz képest a jelenlegi 70%-ban egészségkárosodott állapota nem 21%, hanem 30% állapotromlást eredményez. A 2015. évhez viszonyított 30% egészségromlást az alperes nem vitatta, hiszen a 2022. januári kártérítési határozatában ezt rögzítette, és ennek a kompenzációjára állapított meg 2.300.000 forint nem vagyoni kártérítést.
- [15] Név3 magánszakértő, akinek a szakvéleményét Név4 perben kirendelt igazságügyi szakértő elfogadta, egyértelműen megállapította, hogy a csontok, ízületek, izmok, inak túlzott terheléséből eredő foglalkozási megbetegedésével összefüggő egészségkárosodás mértéke 19 %. A magánszakértő kellően megindokolta, a perben kirendelt szakértő pedig megerősítette az alperesnél végzett munka és a kialakult betegség közötti ok-okozati összefüggést. Az igényt a felperes azért nem tartotta elévültnek, mert csak Név3 2021. augusztus 31-i szakvéleményéből szerzett teljeskörűen tudomást arról, hogy ez utóbbi foglalkozási eredetű megbetegedéséhez pontosan milyen mértékű százalékos egészségkárosodás társul és mikortól kezdődően. Ezért véleménye szerint a szakvélemény kézhezvételéig az elévülés nyugodott.
- [16] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult azzal, hogy az állapotrosszabbodás mértékét érintő tényállásmódosítás teljesítését nem ellenezte.
- [17] Egyúttal csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását és az ítélet indokolásának részbeni megváltoztatását kérte, a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalása mellett. Elismerte a felperes fellebbezését annyiban, hogy a korábbi perben megállapított, szilikózissal összefüggő 40% mértékű egészségkárosodáshoz képest 30% a felperes egészségromlása, de hangsúlyozta, hogy 2.300.000 forint nem vagyoni kártérítést ennek kompenzálására megfizetett, amit azonban a felperes nem vett át. Véleménye szerint ezért a szilikózis foglalkozási megbetegedés rosszabbodásából eredő igény kapcsán a perre okot nem adott, a csontok, ízületek, izmok, inak túlzott terheléséből eredő foglalkozási megbetegedéssel kapcsolatos igény pedig elévült. Emellett a felperes ez utóbbi egészségkárosodás mértékét nem tudta bizonyítani, és azt sem, hogy a releváns tényekről csak a 2021. augusztusi szakvéleményből szerzett tudomást. Felhívta a figyelmet arra, hogy 2010.

év novembere óta nem volt akadálya annak, hogy a felperes az igényét érvényesítse, hiszen már ekkor tudomással bírt mindazokról a körülményekről, amelyek alapján kárigényét érvényesíthette, sőt, ismerettel rendelkezett az elévülési időről is. A Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 6.M.255/2016. számon folyamatban volt eljárásban előterjesztette ugyan a csontok, ízületek, izmok, ínák túlzott, illetve egyoldalú igénybevétele foglalkozási megbetegedéssel kapcsolatos igényét, azonban attól elállt. A Pécsi Törvényszék mint másodfokú bíróság is tájékoztatta az igényérvényesítés lehetőségéről 1.Mf.21.263/2016/19. számú ítéletében, de az elévülési időn belül nem élt a lehetőséggel.

- [18] A felperes csatlakozó fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.
- [19] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés – az elsőfokú ítélet indokolásának részbeni kijavításától eltekintve – nem alapos.
- [20] A másodfokú bíróság a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés, valamint a fellebbezési ellenkérelem és csatlakozó fellebbezési ellenkérelem keretei között - a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése szerint, a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjában írt felülbírálati jogkörében eljárva - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben módosítja olyan tartalommal, hogy 2015. évben a felperes szilikózis foglalkozási megbetegedésből eredő egészségkárosodásának mértéke 40% volt, amelyet a Pécsi Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Mf.21.263/2016/19. számú jogerős ítéletében állapított meg. Ehhez képest a felperes 2023 májusában rögzített szilikózis foglalkozási megbetegedésből eredő 70% mértékű egészségkárosodása 30% állapotrosszabbodást jelent, amely megállapítás Név4 igazságügyi orvosszakértő véleményén alapul.
- [21] A felperesnek a csontok, ízületek, izmok, ínák túlzott terheléséből eredő foglalkozási megbetegedése 2011. október 1-től kezdődően 19%-os egészségkárosodást okozott. Ez megállapítható Név3 magánszakértő véleményéből és a jelen perben kirendelt Név4 igazságügyi orvosszakértő véleményéből. Még ha Név2 igazságügyi orvosszakértő a 2016. évben folyamatban volt perben nem is talált erre vonatkozó orvosi okiratot, maga az alperes csatolta 5. sorszámu ellenkérelméhez az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Felügyelőség Munkavédelmi Felügyelőségének 2010. november 5. napján kelt értesítését, amely szerint a felügyelőség a csontok, ízületek, izmok, ínák túlzott, illetve egyoldalú igénybevétele által okozott betegséget foglalkozási megbetegedésnek elfogadta, csupán annak mértékét nem határozta meg.
- [22] Ami a csontok, ízületek, izmok, ínák túlzott, illetve egyoldalú igénybevétele foglalkozási megbetegedéssel kapcsolatos igény elévülését illeti, helyesen állapította azt meg az elsőfokú bíróság. A másodfokú bíróság véleménye szerint azonban nem 2018. február 28-tól, a Pécsi Törvényszék 1.Mf.21.263/2016/19. számú ítéletének kézbesítésétől kezdődött az elévülési határidő, hanem jóval korábban. Az említettek szerint az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Felügyelőség Munkavédelmi Felügyelőségének értesítése 2010. november 5. napján kelt, amely az érkeztető bélyegző szerint az alperes jogelődjéhez, a Zrt.-hez 2010. november 10. napján megérkezett. A Zrt. 2010. november 19. napján kelt felhívásában egyértelműen tájékoztatta a felperest arról, hogy az ezzel összefüggő kárigényét mielőbb be kell jelentenie a munkáltató jogutódjának, mert a kárigény az esedékességtől számított három év után elévül, azt később már nem lehet érvényesíteni.
- [23] A felek jogviszonyára alkalmazandó 1992. évi Mt. az elévülésről úgy rendelkezett, hogy a munkaviszonnyal kapcsolatos igény három év alatt évül el. Az igény elévülése az esedékessé válástól kezdődik. Az igény elévülését hivatalból kell figyelembe venni. Ha a jogosult az igényét menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított hat hónapon belül ezt akkor is megteheti, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból hat hónapnál

kevesebb van hátra [11. § (1) - (3) bekezdés]. A felperes azonban az igényét a hároméves határidőben a jogkövetkezmények tudatában sem érvényesítette.

- [24] Alapítanul hivatkozik arra a kétségtelenül irányadó bírói gyakorlatra, hogy az elévülési idő nyugszik addig az időpontig, ameddig a károsult teljeskörűen tudomást nem szerez a kár megállapításához szükséges adatokról, a jelen esetben arról, hogy a foglalkozási eredetű megbetegedéséhez pontosan milyen mértékű százalékos egészségkárosodás társul és mikortól kezdődően. Ezekről a tényekről a felperes a peradatok szerint Név3 magánszakértő 2021. augusztus 31-én kelt szakvéleményéből szerzett tudomást, amely alapján 2011. október 1. napjától kezdődően a csontok, ízületek, inak túlzott terheléséből adódóan 19% az egészségkárosodása.
- [25] Az elévülés valóban nyugszik, ha a jogosult menthető okból nincs abban a helyzetben, hogy a követelését érvényesítse. Menthető oknak minősül az az időszak, amíg a kár összegéről a fél tudomást nem szerez (BH1993. 313.). Ugyanakkor, amennyiben a jogosult nem tesz meg mindent annak érdekében, hogy az információ birtokába jusson, a késői tudásszerzés az ő terhére esik. Erre a következtetésre jutott a Kúria, amikor kimondta, hogy az elévülés nyugvásának megállapítására csak kivételes esetekben kerülhet sor, és mindig egyedi mérlegeléssel kell megállapítani, hogy a fél által állított menthető ok az elévülés nyugvásához vezetett-e. Ebben a körben azt kell feltárni, hogy a fél objektíve mikor került abba a helyzetbe, hogy igényét akadálytalanul érvényesíthesse. Az elévülés nyugvását ugyanis kizárólag olyan körülmény okozhatja, amely ténylegesen megakadályozta a felet a követelése érvényesítésében, és részéről a követelés érvényesítésével kapcsolatban önhiba nem állapítható meg (Kúria Pfv.III.21.484/2016/6.). A menthető ok minden esetben egyedi mérlegeléssel értékelhető úgy, hogy az adott körülmény alkalmas-e az elévülés nyugvását eredményező joghatás kiváltására. Lényeges, hogy nem eredményezi az elévülés nyugvását, ha nem csupán az igényérvényesítés lehetőségéről, hanem annak eredményességéről kíván megbizonyosodni a fél (Kúria Pfv.III.21.198/2020/8.). Eldöntendő kérdés a menthető ok vizsgálata körében az is, hogy a fél a tőle elvárható gondos magatartás tanúsítása mellett mikor szerezhette tudomást arról, hogy kárigénye lehet (Kúria Pfv.V.21.804/2007/7.).
- [26] A jelen esetben a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem merült fel a felperes részéről a követelés érvényesítését illetően menthető ok. A felperes maga sem hivatkozott olyan körülményre, amely megakadályozta volna őt abban, hogy eljárjon annak megállapítása érdekében, hogy a kérdéses foglalkozási megbetegedésben szenved-e, illetőleg annak milyen mértékű az egészségkárosító hatása. Nem volt vitás a perben, hogy a 2010. november 5-én és november 19-én kelt tájékoztatásokat megkapta a felperes. Nem derült ki azonban, hogy ehhez képest miért várt 2021. augusztus 31-ig, közel 11 évig a (magán) orvosszakértői vélemény beszerzésével. Az igényérvényesítési késedelem kimentését eredményező, önhibán kívüli menthető ok nem merült fel a perben, amely az elévülés nyugvását eredményezte volna. Ebből pedig az következik, hogy a csontok, ízületek, izmok, inak túlzott terheléséből eredő foglalkozási megbetegedéssel kapcsolatos, 19 % mértékű egészségkárosodást eredményező igény elévült, azt bíróság előtt érvényesíteni nem lehet; ezzel összefüggésben nem vagyoni kártérítés megállapítására sem az elsőfokú eljárásban, sem pedig a másodfokú bíróság által a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlása keretében nem volt mód.
- [27] Mindezek után a másodfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a szilikózis megbetegedés 70% egészségkárosodást eredményező 30% mértékű rosszabbodása milyen összegű nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható.
- [28] Ebben a körben a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperes egyéb súlyos, sorsszerű megbetegedésekben is szenved, úgy mint magas vérnyomás, időszült ischaemiás szívbetegség, szív táji szorítóérzet, cukorbetegség, gerinccsigolyák általános elfajulásos

elváltozása, csigolyák közti porckorong megbetegedés gyöki érintettséggel, alsó és felső végtag nagy ízületeinek elfajulásos elváltozása. A szilikózis megbetegedés azonban önmagában is tartós és súlyos fokú életelnehezülést eredményez nála, amely abban nyilvánul meg, hogy fizikai terhelhetősége súlyosan beszűkült, gyengeséggel, fáradékonyságérzettel, izzadákonysággal, nehéz légzéssel, fulladással, mellkasi szorító érzéssel és köhögéssel párosul. Állapota végleges, abban javulás nem, de rosszabbodás várható.

- [29] A felperes peren kívül 2021. október 1-jén bejelentett igényére, a 30% állapotrosszabbodást elismerve, 2.300.000 forintot utalt át az alperes a részére, amelyet a felperes kevesellt, ezért nem fogadott el. A nem vagyoni kártérítés meghatározásakor figyelembe vette a másodfokú bíróság a foglalkozási megbetegedések kapcsán hasonló tényállások alapján megítélt összegeket (Pécsi Ítéltábla Mf.I.30.019/2020/3., Mf.I.30.024/2020/10.). Mindezek után arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt 2.300.000 forint nem vagyoni kártérítés szükséges, arányos és elegendő a felperest ért nem vagyoni hátrányok kompenzálásához, a bírói gyakorlatnak és a 2021. évi értékviszonyoknak megfelel.
- [30] Az alperes csatlakozó fellebbezésében azt állította, hogy a szilikózis foglalkozási betegség kapcsán a perre okot nem adott. Ezzel szemben érdemi ellenkérelmében a felperes ezen igénye folytán is a kereset elutasítását kérte, amitösszegeként még a 2.300.000 forint erejéig sem ismert el, pedig korábban peren kívül ezt meg akarta fizetni (át is utalta a pénzt, de a felperes nem fogadta el), és csatlakozó fellebbezésében is az ennek az összegnek megfelelő, a felperes szilikózis foglalkozási megbetegedéséhez kapcsolódó keresetet részben teljesítő elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte: azaz a vele szemben érvényesített jogot és kérelmet még részben sem ismerte el, védekezését teljeskörűen előterjesztette, ezért a kereset teljes elutasításának nem volt helye.
- [31] Az így kifejtett indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [32] A másodfokú eljárás során felmerült perköltségét mindkét fél maga viseli a Pp. 83. § (2) bekezdése szerint, mivel gyakorlatilag egyik jogorvoslati kérelem sem vezetett eredményre. A le nem rótt másodfokú eljárási illeték a sikertelen felperesi fellebbezés tekintetében az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a felperes Pp. 525. §-a szerinti munkavállalói költségkedvezménye folytán, míg az eredménytelen csatlakozó fellebbezés illetékét az alperes köteles viselni a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében.
- [33] A másodfokú bíróság az ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Pécs, 2024. január 10.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Dr. Kovács János s.k. bíró

